

Sygn. akt I UK 59/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania S. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Tomaszowie Mazowieckim

o przeliczenie i wyrównanie emerytury,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 listopada 2015 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 listopada 2014 r., sygn. akt III AUz 215/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi postanowieniem z dnia 24 listopada 2014 r. oddalił zażalenie wnioskodawcy S. L. na postanowienie Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 15 października 2014 r., którym na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. odrzucono odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 28 sierpnia 2014 r. odmawiającej przeliczenia podstawy wymiaru emerytury. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, iż kwestia ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy od podstawy wymiaru ustalonej na nowo przy uwzględnieniu wynagrodzeń z kolejnych 10 lat kalendarzowych (1982-1991) została już

prawomocnie osądzona, co potwierdza przebieg postępowania w sprawach o sygn. V U 236/12 (III AUz 312/12) oraz V U 306/14 (III AUz 81/14) prowadzonych przed Sądem Okręgowym w Piotrkowie Trybunalskim i zakończonych prawomocnie postanowieniami Sądu Apelacyjnego w Łodzi.

Skargę kasacyjną od powyższego postanowienia wywiódł wnioskodawca, zaskarżając postanowienie w całości i domagając się jego uchylenia oraz poprzedzającego go postanowienia Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania celem ustalenia przez organ rentowy podstawy wymiaru emerytury na nowo zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.).

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie prawa materialnego – art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na wynik sprawy – art. 49 k.p.c., art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 357 § 3 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został jej oczywistą zasadnością bowiem wydając zaskarżoną w tej sprawie decyzję organ rentowy nie powołał się na powagę rzeczy osądzonej. Taki zarzut został według Sądów obu instancji podniesiony w odpowiedzi na odwołanie, która nie została jednak doręczona wnioskodawcy, co narusza treść art. 128 k.p.c. i stanowi podstawę do uchylenia obu wydanych w tej sprawie postanowień. W ocenie skarżącego organ rentowy nie dokonywał obliczeń celem ustalenia podstawy wymiaru jego emerytury na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Odnosząc się do przywołanej w rozpoznawanej skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy stwierdzić, że w judykaturze przyjmuje się, iż oczywista zasadność skargi, przewidziana w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr 1402642 oraz z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577 oraz z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX nr 1522063). Skarżący jest w tym zakresie zobowiązany do sformułowania w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odpowiednich wywodów potwierdzających tę okoliczność, a należy pamiętać, że o oczywistości naruszenia prawa możemy mówić jedynie, gdy w rozpoznawanej sprawie doszło do sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, LEX nr 1331343). Szczególna podstawa przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego (czyli) odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551).

Podsumowując powyższe stwierdzić należy, iż skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych, powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910).

Przenosząc powyższe argumenty na grunt rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia powyższych

wymagań, ponieważ z treści skargi nie wynika jakakolwiek argumentacja juredydyczna mająca na celu wykazanie oczywistości naruszenia przepisów wskazanych w podstawach kasacyjnych. Takiej argumentacji nie stanowi stwierdzenie, że jest to już czwarta skarga kasacyjna w tej samej sprawie a „zachodzi potrzeba doprowadzenia tej sprawy do jej zgodności z art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych” oraz, że w poprzednich sprawach skarżący składał na podstawie art. 49 k.p.c. wniosek o wyłączenie z orzekania sędziego, który był przewodniczącym składu orzekającego w tej sprawie.

Z tych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.